

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα σ'τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κι' ἑκατὰ δέκα
κι' ἕλα τὰ σαβὰ παλέα.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου κι' εἰκοστὴ,
Μεσοίαις ἀπεφάνη νουοστὶ.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸν πενήνταένα,
Χριστουγέννων ἑορτὴ, κάλαντα συνειθισμένα.

Ὁ Ρωμαῖος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
ὅτις Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰδῶν πενητακοστὴ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὄριζον' ἀνοικτὸ.

Τῶν Χριστουγέννων Σχόλη. ὅπου σχολάζουν ἴλα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
νῆς Μεσοίαις ἔκαστα ἑρπύτρως ἑδὼ πέρα,
νῆς Μεσοίαις μὲ γαλιζὰ,
ποῦ μὰς ὑπόσχεται δουλειὰ
κι' ἕνα χρυσοῦν αἰδινα
σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμῶνα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... ἔρχαστε τὰ κακὰ σας,
νῆς Μεσοίαις γέννησι
καὶ κρῆτους ἀνακαίνισιν
θὰ πᾶ' στ' ἀρχοντικά σας.

Παῖροι Μεσοίαι τὸν θεορῶν
καὶ κλαῖν τὸ ροζικὸ τους,
καὶ δὸς τοῦ ταμπουρά βαροῦν
κλειστοί' στ' ἀρχοντικὸ τους.

Τὸν βλέπουμεν καὶ νησιτικὸ
μὲ μάττα σὰν γαριζὰ,
κι' οὐκ εἰσέρουν ἐπ' ἑδῶ κι' ἔκει
τὴν δόλιχα τὴν πατριὰ.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
παῖροι Μεσοίαις κἀθονταὶ καὶ κοπανοῦν ἀέρα,
σωτήρης ἄλλης ἐποχῆς
πένας βασιτοῦν ἀπὸ φτερό,
καὶ γράφουν τοῦτον τὸν καιρὸ
μαβα πρωτόκωλ' ἀποχῆ.

Τώρα δὲν φάλλετ' εὐκλεῶς
κανεῖς Μεσοίαις παλαιός,
ποῦ λόγους ἐδπαύνησε.

Κανεῖς γι' αὐτοὺς δὲν κελαιδαί,
ὅπου σ' ἔκετο τὸ Γουδί
στρατὶς τοὺς ἐκοπάνασε.

Καὶ ηπερούδα σας, Ρωμαῖοί... γὰρ' στὸ ροζικὸ σας,
νῆς Μεσοίαις γέννησιν θὰ πᾶ' στ' ἀρχοντικὸ σας.
Λευτέρης τοῦτος λέγεται, μὲν ἀγκυρα σημάει,
κι' ὄσους ἐκείνος ἔχρησε τοὺς βγάλατε κορόνι.

Ποιμένες φάλλου θεοσαλοῖ,
τοὺς συνοδεύουν κι' ἀγραυλοῖ
μὲ τὴν γλυκερὰ φλογέρα.

Κι' αἴφνης ἡ γῆ τῶν Θεσσαλῶν
ἐνὰς λαμπρὸς σιτοβολῶν
γίνεται πέρα πέρα.

Νῆς Μεσοίαις... τί γαριζὰ...
φεύγουν καιμοὶ καὶ συμφοραῖς,
σ' αὐτὸν ἐλπίζον τοῦτοι.

Καὶ λέν καλῆματὰ γλυκὰ
πῶς τοῦτος τὰ γεωργικὰ
'στ' ἀλήθεια θὰ τελειωσῆ.

Μέσα σ'τὴν τόση ψώρα
μάγαλ με τὰ δωρα.

Νῆς σωτήρ λαοφιλῆς,
κι' ἄσπερ νῆο μαγικὸ

